

Fien Vermeulen vocht nooit alleen

De race van haar leven

Voor een jonge vrouw van 21 is kanker over het algemeen iets van opa's en oma's. Immers, 21 hoort de bloei van je leven te zijn. Dat dacht Fien Vermeulen ook, maar haar bloeiende leven werd geknakt. Non-Hodgkin was in 2012 het slechte nieuws van dr. Fijnheer. Maar een jaar na dato rende een 'bloeiende' Fien van 22 de tien kilometer samen met haar dokter.

November 2012

"Heel lang ben ik met allerlei klachten bij de huisarts langs geweest. Dan was het weer dit en dan weer dat, van hoesten en hartkloppingen tot nachtzweten. En omdat ik iedere keer een andere huisarts zag, werd op de een of andere manier geen verband gelegd tussen alle klachten. Er werd eigenlijk ook niet doorgevraagd. Het duurde dus heel lang, te lang eigenlijk, tot ze erachter waren dat het non-Hodgkin was, een vorm van lymfklierkanker. Ja, die diagnose was echt een klap in mijn gezicht. En ook in dat van mijn vriend en ouders. Ik weet nog goed dat mijn vader op de Spoedeisende Hulp bij me kwam en zei: 'Het spijt me zo dat ik dacht dat jij je aanstelde.' Hij riep bij mijn gehoest namelijk altijd dat ik moest stoppen met roken. Daar had 'ie ook wel gelijk in, maar dit kon toch niemand bedenken? Zelfs de slimste vader niet."

December 2012

"Die klap van het slechte nieuws heeft lang nagedreund. Ik was ineens Fien die dood kon gaan. Die eerste nachten dat ik hier moest blijven durfde ik ook niet zo goed te slapen. Ik lag op Hartbewaking aan allerlei slangetjes en was eigenlijk bang dat ik niet meer wakker zou worden. Dus mijn moeder zat, zo moe als ze was, de hele nacht aan mijn bed. Ja, we waren allemaal bang, maar op de één of andere manier was er ook een last van onze schouders gevallen. Eindelijk wisten we wat het was en waar we tegen moesten vechten. Ik zeg vaak we, omdat ik het ook zo heb ervaren. Het is wel mijn lijf, maar zonder het thuisfront en het team van Oncologie was het nooit gelukt."

Januari 2013

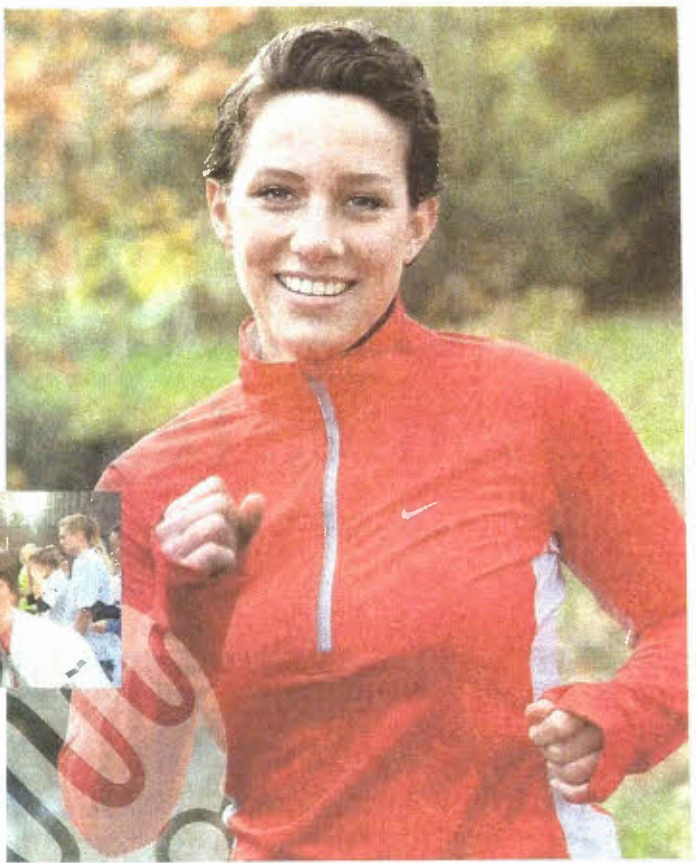
"Ik heb mijn arts nooit gezien als die man in de witte jas. Hij was niet iemand die ver van me af stond. Vanaf dag 1 zei hij: 'We gaan dit samen doen.' En we hebben het echt samen gedaan. Zij maakten het draaglijk. Het waren voor mij nooit de mensen die je aan het verzorgen waren, maar mensen die iets met je aan het doen waren. Een gezellig praatje, een spelletje of even grappen om je op te beuren. Echt waar, we hebben best gelachen hoor ondanks de ziekte. Ik heb gezien dat ze op de afdeling Oncologie niet alleen een vak hebben geleerd, maar ook van mensen houden."

Maart 2013

"In een periode waarin ik heel graag naar huis wilde, al was het maar eventjes, knepen zij een oogje dicht. Nee, niet zo verstandig volgens de dokter, maar ik werd daar

Boven: Fien samen met dr. Fijnheer en verpleegkundige Susanne van der Linden na het lopen van de 10 km. Rechts: Fien traint nog steeds fanatiek

wel heel gelukkig van. Even lekker thuis eten en snel weer terug. Ze wisten dat ik daar ook beter van werd. Eigenlijk mag je ook geen alcohol drinken tijdens de behandeling, maar ja, je bent ook jong. Nou, daar was ik een dag later behoorlijk beroerd van. En in paniek ook, want ik had ineens een built. Huilend kwam ik naar het ziekenhuis, bang en schuldig. Maar het eerste wat ze vroegen was: 'Heb je een leuke avond gehad?' Haha, dat weet ik nog heel goed. Nee, ik heb me er nooit een nummer gevoeld, maar altijd Fien."

April 2013

"'Het is gelukt, we hebben het gedaan,' zei dokter Fijnheer. Dat goede nieuws is waar je maanden op wacht en maanden voor knokt, maar zoals hij het zei, zo was het ook. We hebben het samen gedaan. Ieder op zijn eigen manier. Het was een heel hard jaar, echt een rollercoaster, maar weet je dat ik er nooit aan heb getwijfeld? Ze hebben me bij Meander altijd het vertrouwen gegeven dat ze er alles aan zouden doen. Daar heb ik nooit aan getwijfeld. Geen seconde. Er waren flink wat hordes om te nemen, maar ik was er altijd van overtuigd dat het goed zou komen. Natuurlijk heb ik geen garanties voor de toekomst, maar deze strijd is gewonnen. En hoe. Ja, kanker kan ook iets moois opleveren. Ik heb niet alleen mijn leven terug, maar er zijn ook vrienden bijgekomen. Relaties zijn verdiept. Ik ben me bewust van het cliché, maar ik ben er echt veel beter uitgekomen dan dat ik er in gegaan ben."

November 2013

"Het is nu een jaar geleden dat ik de diagnose kreeg en in februari zei de fysiotherapeut nog dat ik de conditie van een 80-jarige had. Ik wilde daarom perse meedoen aan de Dokters en Zusters Loop van het ziekenhuis, voor alle mensen van het ziekenhuis en voor alle mensen die nog

moeten vechten, zoals ik een jaar geleden. Vijf kilometer dacht ik eerst, maar toen hoorde ik dat mijn arts de tien kilometer liep. Ja, dat was mijn eer te na. Hij zei: 'Als je me inhaalt, moet je een andere dokter zoeken', haha. Uiteindelijk gingen we samen over de finish. Dat was voor mij een belangrijke streep. Een streep onder een bizar jaar."

December 2013

"Ik ben heel nieuwsgierig naar het nieuwe ziekenhuis en ben stiekem ook al even wezen kijken. Het wordt vast prachtig, maar hoe mooi het ook is, ook daar zullen mensen in mijn schoenen staan. Van het slechte nieuws tot het gevecht om beter te worden. Dat was voor mij ook een reden om mijn verhaal te vertellen. Je ziet en hoort namelijk alleen maar de verhalen van oude mensen met kanker. Ik had een jaar geleden zo graag het verhaal gelezen van iemand van mijn leeftijd die de kanker de baas was geworden. Dan had ik een voorbeeld gehad, een inspirator. Met die gedachte hoop ik dat mijn verhaal nu anderen inspireert. Dat zij zeggen: 'Yes, ik wil over een jaar ook tien kilometer rennen,' of zoiets."

2014

"Mijn 'pauze' is voorbij, ik heb het leven weer opgepakt en ga achter mijn droombaan aan, al zijn de prioriteiten in het leven wel wat gerelativeerd. Ik wilde altijd heel graag nieuwslezer worden en ook de presentatie van het Jeugdjournaal leek me geweldig. Daar ga ik nog steeds voor, maar er kwam even iets tussen, zal ik maar zeggen. Ik ben niet meer Fien met kanker en ook niet de vrouw die kanker heeft gehad. Natuurlijk, het blijft in mijn rugzak zitten en het heeft gemaakt wie ik nu ben, maar ik ben meer dan ziek geweest. De presentatrice van het Jeugdjournaal? Ja, laten we het hopen, haha."